

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

-обавезна садржина- свака рубрика мора бити попуњена

(сви подаци уписују се у одговарајућу рубрику, а назив и место рубрике не могу се мењати или изоставити)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију 13. 6. 2014. Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <ul style="list-style-type: none"> – др Ђура Харди, доцент, уже научна област Медијевистика, 6.11.2009, Филозофски факултет Нови Сад, ментор; – др Петар Рокаи, редовни професор у пензији, уже научна област Медијевистика, 25. 05. 1995, Филозофски факултет Нови Сад; – др Ненад Лемајић, редовни професор, уже научна област Медијевистика, 15. 12. 2006, Филозофски факултет Нови Сад; – др Снежана Божанић, доцент, уже научна област Медијевистика, 1.11. 2010, Филозофски факултет Нови Сад; – др Срђан Рудић, виши научни сарадник, уже научна област Медијевистика, 13. 07. 2011, Историјски институт, Београд.
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Александар (Радмило) Крстић</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава: 06. 05. 1971, Београд, Савски Венац, Република Србија</p> <p>3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив Филозофски факултет у Београду, Историја, Дипломирани историчар 05. 10. 1998.</p> <p>4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија</p> <p>5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране: Филозофски факултет у Београду, <i>Средње Подунавље и Доња Посавина (1402–1541)</i>, Медијевистика, 22. 04. 2005.</p> <p>6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Историја, Медијевистика</p>
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
<i>ЧЛАНОВИ ДИНАСТИЈА ЈУГОИСТОЧНЕ ЕВРОПЕ У СРЕДЊОВЕКОВНОЈ УГАРСКОЈ</i>

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Докторска теза под насловом: *Чланови династија југоисточне Европе у средњовековној Угарској*, написана је на 448 страна, у фонту Times New Roman, величине слова 12, са проредом 1,5 без илустрација, карата, табела. Преглед рада по целинама је следећи:

1. Увод (8–21)
  - Предмет истраживања и приступ теми (8–12)
  - Извори (12–16)
  - Досадашња истраживања (16–21)
2. Бан Белош и угарска спољна политика средином 12. века (22–40)
3. Бан Борић или односи Угарске са Босном средином 12. века (41–52)
4. Царица Маргарита и њени синови: угарске везе са Византијом и Латинима на истоку (крај 12. – прва половина 13. века) (53–74)
5. Босански банови и Угарска у 13. веку (75–85)
6. „Сремски краљ”: Стефан Драгутин и претензије на две круне (86–115)
7. Таст Лајоша Великог: бан Стјепан II Котроманић и Угарска (116–124)
8. Од вазала до непријатеља и назад: босански владари Твртко I и Дабиша и угарска круна (125–143)
9. Српски принц у служби угарског краља: Дмитар Краљевић (144–151)
10. Последњи Шишмановци и Угарска (152–173)
11. Витез Змајевог реда: деспот Стефан Лазаревић у Угарској (174–203)
12. У процепу између Османлија и Угара: деспот Ђурађ Вуковић (204–279)
13. Османски принчеви у Угарској: слепи Мурат и Давуд Челебија (280–301)
14. Босански краљеви и Угарска у 15. веку (302–342)
15. Последњи Бранковићи: српски деспоти и угарски крајишници (343–377)
16. Херцег од Светог Саве у Угарској: Владислав Херцеговић и његови наследници (378–395)
17. Закључак (396–408)
18. Извори и литература (409–447)
  - Извори (410–421)
  - Литература (422–447)

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторску тезу кандидат започиње уводним поглављем, у коме се, после почетних напомена о предмету истраживања и свом истраживачком приступу, осврће на историјске изворе и литературу који су коришћени за израду дисертације. Од необјављених архивских извора коришћени су фондови Мађарског националног архива (Magyar Nemzeti Levéltár, Budapest): Diplomataikai Levéltár и Diplomataikai fényképgyűjtemény, као и збирка повела из Архива САНУ. Затим се наводе главне збирке објављених дипломатичких извора, првенствено мађарских, али и дубровачких, италијанских, српских и других, после чега се даје осврт и на најважније наративне изворе. Након тога кандидат даје кратак преглед најзначајнијих резултата досадашњих истраживања релевантних за његову тезу, до којих су дошле пре свега српска, мађарска, као и друге историографије југоисточне Европе. Потпуни списак

историјских извора и коришћене литературе налази се на крају дисертације, и садржи 193 едиције дипломатичких и наративних извора и 406 библиографских јединица историографске литературе.

У поглављу *Бан Белош и угарска спољна политика средином 12. века* кандидат се бави животним путем и каријером овог српског принца, који је као брат угарске краљице Јелене и српског великог жупана Уроша II дошао у Угарску и током владавине свог сестрића Гезе II (1141–1162) успео се до највиших положаја палатина и бана, пресудно утичући на угарску политику према Византији, Светом римском царству, руским кнежевинама, српским земљама и другим суседима Угарске. А. Крстић разматра околности Белошевог краткотрајног доласка на положај српског великог жупана (1162) у контексту тадашњих угарско-српских и српско-византијских односа, односно чињенице да је Белош био главни присталица и фактички вођа странке противкраља Стефана IV која се снажно ослањала на византијску подршку. Пропаст провизантијске странке у Угарској значила је и дефинитивни одлазак бана Белоша са политичке сцене. Кандидат се на крају бави Белошевим потомцима, који су имали истакнуту улогу међу славонским племством током друге половине 13. века. А. Крстић закључује да због своје улоге Белош по значају превазилази све друге личности из југоисточне Европе које су у средњем веку биле присутне у Угарској.

У наредном поглављу *Бан Борић или односи Угарске са Босном средином 12. века* кандидат разматра малобројне сачуване податке о босанском бану који је као угарски вазал и савезник учествовао у борбама против Византије (1154) и који је имао поседе у Славонији, преиспитујући досадашња, често сасвим опречна историографска тумачења о Борићевој владавини, његовом пореклу, времену, околностима и разлозима доласка на власт у Босни и одласка са ње. На крају поглавља кандидат се осврће на Борићеве поседе и потомке у Славонији из породица Бериславићи Грабарски, Цернички и Подвршки.

Поглавље *Царица Маргарита и њени синови: угарске везе са Византијом и Латинима на истоку (крај 12. – прва половина 13. века)* посвећено је кћерки краља Беле III, супрузи византијског цара Исака II Анђела и крсташког вође Бонифација од Монферата. Кандидат анализира њену улогу у Солунској краљевини и у Угарској, где је 1222. године на управу добила свој некадашњи мираз – Сремски „дукат“ (у Оностраном Срему, тј. северозападној Србији) и поседе у Сремској, Ковинској, Крашовској и Бачкој жупанији. На основу анализе дипломатичког материјала кандидат је настојао да прецизно утврди време када су Маргариту на положају господара Срема наследили синови Виљем од Сентомера (око 1233–1335/36) и Јован Анђео (1335/36–1242). А. Крстић се затим истражује породичне односе Јована Анђела, који је из брака са Матилдом, господарицом Пожешке жупаније, нећаком латинског цара Балдуина II Куртенеа и угарске краљице Јоланте, имао кћи Марију. Доносећи у нашој историографији непознате податке о Марији и њеном супругу Анселму од Кајеа, кандидат пружа нове аргументе у прилог тези да је Марија идентична личност са истоименом сестром српске краљице Јелене „Анжујске“, из чега би произишло да је краљица Јелена заправо кћи господара Срема Јована Анђела. У том случају би брак краља Уроша I и Јелене био резултат првенствено српско-угарских веза, а политику Уроша I и Драгутина према Мачви требало би сагледати и у светлу њиховог позивања на Јеленина наследна права.

Кандидат у поглављу *Босански банови и Угарска у 13. веку* разматра угарско-босанске односе у време појачане угарске експанзије према Босни и снажне

католичке акције против јереси у тој земљи. Угарски владари су босанским бановима и појединим члановима њихове породице додељивали поседе у Угарској. Анализирајући ретке сачуване податке о тим поседима, кандидат у фокус своје пажње ставља бана Пријезду I и његове синове.

У следећем поглављу *Сремски краљ*": *Стефан Драгутин и претензије на две круне* кандидат анализира српско-угарске односе од времена Уроша I до Стефана Дечанског. У средишту разматрања је особен положај који је краљ Стефан Драгутин имао као владар области створене од српских и угарских територија, и његови сложени односи са братом Милутином и угарским краљевима, последњим Арпадовцима и Карлом Робертом Анжујским. Критички преиспитујући досадашња историографска тумачења, А. Крстић је настојао и да пружи нове хронолошке оквире неких догађаја и укаже на поједине занемарене податке.

Поглавља *Таст Лајоша Великог: бан Стјепан II Котроманић и Угарска* и *Од вазала до непријатеља и назад: босански владари Твртко I и Дабиша и угарска круна* баве се угарско-босанским односима у 14. веку. У првом кандидат приказује владавину бана Стјепана II, који је уз ослонац на угарске владаре из Анжујске династије поставио темеље моћи босанске државе, знатно проширујући територију Босне. Пред крај владавине Карла Роберта босански бан је укључен у угарску феудалну структуру именовањем на положај жупана Толна и Фејер, а врхунац његових добрих односа са Угарском била је удаја његове кћери Јелисавете за краља Лајоша I (1353). Стјепанов наследник Твртко I суочио се од почетка владавине са снажним притиском угарског краља, али су после периода отпора и сукобљавања њихови односи регулисани 1366. године. Твртко је од тада уживао подршку Лајоша I, што му је омогућило и активну политику према српским земљама и крунисање за српског краља 1378. године. Кандидат затим разматра Тврткову политику према Лајошевим наследницама и активну подршку коју је пружао анжујској странци, што је користио за ширење своје власти на Далмацију и делове Хрватске. Победа Жигмунда Луксембуршког над побуњеницима у Угарској и слабљење Босне крајем 14. века резултирали су новом променом у босанско-угарским односима: угарски владар је повратио утицај у Босни, где му је, макар само од дела политичких чинилаца, признато право на босанску круну. Заузврат, Твртков наследник Стефан Дабиша добио је пред смрт према ранијем обрасцу положај шомођског жупана.

Антиосманска политика Жигмунда Луксембуршког и укључивање владара и династа југоисточне Европе у њене оквире тема су наредних поглавља. У оном под насловом *Српски принц у служби угарског краља: Дмитар Краљевић* кандидат се бави наследницима краља Вукашина, Дмитром и Андрејашем, који су 1394. напустили своје области у западној Македонији и преко Дубровника прешли у Угарску, Док се Андријашу губи траг у изворима, што упућује на закључак да је погинуо у сукобима са Турцима, Дмитар Краљевић је 15 година у Угарској био у служби краља, налазећи се на положају зарандског жупана и кастелана Вилагошвара и учествујући у борбама са Османлијама. Поглавље *Последњи Шишимановци и Угарска* прати односе последњих бугарских царева из Великог Трнова и Видина и њихових наследника са Угарском у време нарастајућег османског притиска. Ти односи су током последњих деценија 14. века пролазили кроз различите фазе, од угарске окупације Видина и заробљавања породице видинског цара Ивана Срацимира (1365–1369), до настојања да се у Угарској нађе помоћ против Османлија. После пропасти

бугарске државе (1395/1396) последњи представници царске династије Шишмановаца, браћа од стричева Константин и Фружин, наследници Видина и Трнова, налазе уточиште у Угарској и уз ослонац на ову краљевину воде упорну борбу за обнову својих држава. Константин умире у Србији 1422, али Фружин остаје у Угарској, где стиче поседе у Тамишкој, Ковинској и Зарандској жупанији и следећих двадесетак година учествује у угарским антиосманским плановима и походима. Кандидат на основу архивске грађе преиспитује и исправља одређене закључке присутне у новијој бугарској историографији у вези са положајем и судбином бугарских царевића и њихових евентуалних потомака у Угарској.

Два поглавља дисертације А. Крстића везана су за односе српских деспота са Угарском: *Витез Змајевог реда: деспот Стефан Лазаревић у Угарској* и *У процепу између Османлија и Угара: деспот Ђурађ Вуковић*. Због значаја њихове теме за српску историју и релативне обимности расположивог, делом до сада непознатог и неискоришћеног архивског материјала, ова поглавља, нарочито оно друго, и обимом се издвајају од осталих. У првом кандидат разматра односе кнеза Лазара и Угарске, који су прошли пут од прихватања вазалних односа према Лајошу I, што је помогло кнезу да учврсти своју позицију у српском Подунављу, до његове активне подршке Жигмундовим противницима и принудног измирења са Жигмундом у предвечерје Косовске битке. Даље се анализира Жигмундова офанзивна политика према Србији у годинама после Косовске битке и околности велике промене настале почетком 15. века, када је прихватањем вазалних односа деспота Стефана према угарском краљу започео период српско-угарског савезништва и сарадње. Анализирана је улога коју је Угарска имала у деспотим настојањима за ослобађањем од османског притиска, специфичан положај српског владара као вазала и угарског краља и султана, и нарочито улога деспота Стефана у ширим, европским оквирима Жигмундове политике. Кандидат је посебну пажњу посветио властелинствима деспота Стефана у Угарској и његовим службеницима и фамилијарима на тим поседима. На идентичан методолошки начин А. Крстић је приказао односе деспота Ђурађа са Угарском: његов положај као вазала угарског краља и барона Угарског краљевства, немогућност да у условима нарастајуће угарско-османске конфронтације очува свој специфични положај двоструког вазала, што је узроковало и први пад Србије под турску власт (1439), деспотово учешће у борбама око угарског престола и сукоб и помирење са Владиславом I Јагелонцем, „Дугу војну“ и обнову државе, противречне односе са Хуњадијем, судбину Ђуђевић наследника и српско-угарске односе у време пада Деспотовине (1458–1459). Још више него у претходном, у овом поглављу је детаљно разматрана судбина деспотских властелинстава у Угарској, која је пратила односе српске владарске породице са централном влашћу у краљевини, али и бројне сукобе и спорове који су настајали на деспотовим поседима у Угарској. Кандидат је такође посебну пажњу посветио и деспотовим службеницима и фамилијарима у Угарској, који су долазили како из средине угарских племића, тако и из редова деспотових српских поданика.

У поглављу *Османски принчеви у Угарској: слепи Мурат и Давуд Челебија* кандидат А. Крстић настоји да на основу разнолике, али фрагментарне изворне грађе реконструише животни пут слепог „турског цара“ Мурата и његовог сина Давуда Савциоглуа, који су током владавине краља Жигмунда стигли у Угарску и потом као претенденти на османски престо имали одређену улогу у антиосманским плановима и војним и дипломатским подухватима угарског

краља и његових наследника. Кандидат истиче да су османски принчеви и њихови потомци у Угарској имали различит положај од других династа из југоисточне Европе. Давуд је током свог боравка у Угарској био само заповедник турских одреда под непосредном краљевом влашћу, који се издржавао од уступљених краљевских поседа и директних новчаних давања. Власништво Муратових потомака над једном кућом у Пешти било је спорно све до њиховог изумирања крајем 15. века.

Обимно поглавље *Босански краљеви и Угарска у 15. веку* приказује компликоване угарско-босанске односе од доласка на власт краља Стефана Остоје 1398. године до пропасти средњовековне босанске државе 1463. Почетком 15. века краљ Жигмунд безуспешно настоји да номиналну угарску власт над Босном претвори у фактичку. Учвршћивање Турака у Босни подрило је затим краљеву политику стварања система вазалних држава на јужним угарским границама као тампон-зоне према Османском царству. Босна постаје полигон угарско-османског одмеравања снага, а краљеви Стефан Остоја и Твртко II Твртковић и Остојини синови Радивој Остојић и Стефан Томаш се за остварење својих владарских амбиција обраћају угарском двору или Порти, који их користе за постизање сопствених циљева у Босни. Кандидат је показао да су у време када су били у милости угарског двора, босански владари и претенденти, али и обласни господари, стицали поседе и положаје у Угарској, и потом их губили када би се окренули против свога сизерена. Неки су, међутим, до поседа у Угарској стизали и путем женидбених и породичних веза, као што је то био случај са Радивојем Остојићем. Стефан Томаш и његов син Стефан Томашевић активно се укључују у политику Матије Корвина према остацима српске државе 1458/1459. године. Настојања Стефана Томашевића да се ослономцем на папство и Угарску одупре османском освајању Босне и обнови јединство босанске државе показала су се немогућим.

Последња два поглавља докторске тезе А. Крстића: *Последњи Бранковићи: српски деспоти и угарски крајиници* и *Херцег од Светог Саве у Угарској: Владислав Херцеговић и његови наследници* посвећена су члановима владарских породица које су после пропасти средњовековне српске и босанске државе нашли уточиште у Угарској. Кандидат разматра положај Бранковића и Косача у држави Матије Корвина, који је признајући високе титуле деспота, односно херцега и дајући им поседе у својој краљевини, настојао да их представи као кандидате за владаре очинских земаља и преко њих привуче и организује становништво које је бежало са територија освојених од Турака. Поред улоге коју су деспоти из куће Бранковића (Вук Гргуревић, Ђорђе и Јован) и херцези Владислав Херцеговић и Петар Балша и њихови наследници имали у угарској спољној, али и унутрашњој политици и војним походима, А. Крстић је пажњу посветио и свим расположивим подацима о њиховим поседима у Угарској.

У *Закључку* кандидат сумира резултате својих истраживања за сваку од проучаваних личности и породица. Закључује да је улога коју су поједини чланови династија југоисточне Европе имали у Угарској у периоду од 12. до половине 16. века била различита, али да је њихово присуство у Угарском краљевству редовно било резултат интензивних веза ове државе са балканским земљама. Династи и чланови њихових породица који су привремено или трајно налазили уточиште у Угарској, били укључени у њен државно-правни систем и уживали поседе, приходе и привилегије на њеној територији, претежно су у овој краљевини тражили потпору за своје интересе у матичним државама. Са угарске стране, они су посматрани као средство за спровођење угарске политике према

земљама југоисточне Европе.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у часопису са СЦИ листе односно са листе министарства надлежног за науку када су у питању друштвено-хуманистичке науке. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

Вршац у средњем веку. I део: од раног средњег века до краја 14. столећа, Историјски часопис 59 (2010) 77–102. (M 51)

Банат у средњем веку, Банат кроз векове: слојеви култура Баната, зборник радова, ур. М. Матицки и В. Јовић, Београд 2010, 65–90. (M44)

Пад Србије из угла освајача: Ашикпашазаде и Дурсун-бег, Пад Српске деспотовине 1459. године, Зборник радова са научног скупа одржаног 12–14. новембра 2009. године, ур. М. Спремић, Научни скупови САНУ књ. 134, Одељење историјских наука, књ. 32, Београд 2011, 303–320. (M 44)

Насеља и тимарска организација у Крушевачком крају, Топлици и Дубочици према попису из 1444/1445. године, Стефан Немања и Топлица, тематски зборник, ур. Д. Бојовић, Центар за црквене студије, Ниш 2011, 163–175 (коаутор са Емом Миљковић). (M45)

Документи о угарским поседима деспота Ђурђа датим у залог Јовану Хуњадију 1444. године, Мешовита грађа (Miscellanea) 32 (2011) 125–156. (M 51)

Вршац у средњем веку. II део: од почетка 15. до средине 16. столећа, Историјски часопис 60 (2011) 63–77. (M 51)

Повеља деспота Ђурђа Бранковића о давању у залог посета у Угарској Јовану Хуњадију, Стари српски архив 11 (2012) 151–174. (M51)

Краљ Жигмунд у Борчи, или када је и како Београд предат Угрима 1427. године?, Историјски часопис 61 (2012) 115–127. (M51)

Београдско писмо краља Жигмунда грађанима Шопрона (7. новембар 1427. године), Мешовита грађа (Miscellanea) 33 (2012) 21–36. (M52)

Нови подаци о војводи Милошу Белмужевевићу и његовој породици, Иницијал. Часопис за средњовековне студије 1 (2013) 161–185. (M52)

Писмо деспота Стефана Лазаревића својим угарским службеницима о правима павлинског манастира Светог Лаврентија код Будима. Будим, 1424, јун 15, Стари српски архив 12 (2013) 133–143. (M51)

Повеља краља Стефана Томаша ердељском војводи Јовану Хуњадију (Бобовац, 1444, јун 3.), Грађа о прошлости Босне 7 (2014) у штампи. (M51)

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторски рад кандидата Александра Крстића у потпуности је одговорио на циљеве пријављене докторске тезе да на основу темељне анализе историјских извора о члановима династија из земаља југоисточне Европе у средњовековној Угарској, сагледа њихов положај у правном и политичком систему Угарске краљевине, реконструише њихове поседе и фамилијарну организацију, одреди улогу које су ове личности имале у односима Угарске са земљама из којих су потицале, и, коначно, да на тај начин боље осветли и политику угарских владара према њиховим југоисточним суседима у периоду од 12. до првих деценија 16. века.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Својим докторским радом кандидат је показао да је у потпуности овладао историјским методама, посебно оним научним дисциплинама које су својствене медијевистици попут палеографије, дипломатичке анализе и хронологије. Стечени ниво ерудиције и познавање методологије историјске науке уз коришћење компаративног метода у сагледавању историјских појава и процеса омогућило је кандидату да резултате свог рада изложи и тумачи у складу са савременим захтевима историографске науке.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:

1. Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме
2. Дисертација садржи све битне елементе
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци:

Докторска дисертација кандидата Александра Крстића у више својих битних сегмената представља оригинални допринос историографској науци. Кандидат је детаљно истражио и научној јавности приказао значајан корпус непубликоване и публиковане историјске грађе, како дипломатичких, тако и разнородних наративних извора, на основу којих је утемељено градио своје закључке. Посебно треба истаћи већи број необјављених и до сада у историографији неискоришћених архивских докумената који се односе на поседе српских деспота и властеле у Угарској, чиме су значајно унапређена досадашња сазнања о тој теми. Дисертација кандидата Александра Крстића по први пут на целовит и заокружен начин обрађује везе чланова династија из земаља југоисточне Европе са средњовековном Угарском и њихов боравак у овој земљи. Утврђујући сличности и разлике у положају различитих династа из балканских држава и чланова њихових породица у Угарској, и посматрајући их у контексту развоја односа Угарске краљевине према државама југоисточне Европе, кандидат је у великој мери успео да свеобухватно осветли политику угарских владара према њиховим југоисточним суседима у периоду од 12. до првих деценија 16. века. Оригинални научни допринос кандидат је такође пружио проучавању историје средњовековних породица, тиме што је исправио, допунио и прецизирао већ познате, и пружио бројне нове хронолошке, генеалогске, просопографске и архонтолошке податке.

4. Извесни недостаци који се примећени у раду, а који не ремете његову валидност, Комисија ће предочити кандидату приликом усмене одбране.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:

да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана.

У Новом Саду, 9.07. 2014. године

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Др Ђура Харди, доцент, ментор

Др Петар Рокаи, ред. проф.

Др Ненад Лемајић, ред. проф.

Др Снежана Божанић, доцент

Др Срђан Рудић, виши научни сарадник

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.